

Arrest

nr. 205 102 van 8 juni 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen X X en X, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot inschrijving als zelfstandige. In naam van de kinderen, waarvoor de verzoekende partij als wettelijke vertegenwoordigster optreedt, wordt een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.2. Op 27 februari 2014 wordt aan de verzoekende partij en haar kinderen een E-kaart afgeleverd.

1.3. Op 22 december 2015 wordt een schrijven aan de verzoekende partij betekend, waarbij zij wordt uitgenodigd om bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zij nog steeds aan de haar verblijf gestelde voorwaarden voldoet.

1.4. Op 27 januari 2016 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging aan de burgemeester van Mol mee dat de verzoekende partij gelet op het humanitaire element, zijnde een opname in het ziekenhuis voor een operatie op 16 februari 2016, haar verblijfsrecht mag behouden. Eveneens deelt hij mee dat gezien de OCMW-steun dit dossier in de toekomst nog verder opgevolgd zal worden.

1.5. Op 13 juli 2016 wordt een schrijven aan de verzoekende partij betekend, waarbij zij wordt uitgenodigd om bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zij nog steeds aan de haar verblijf gestelde voorwaarden voldoet.

1.6. Op 13 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen die zij vertegenwoordigt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

(...)

+ kinderen:

(...)

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 29.07.2013 en verkreeg E-kaart op 27.02.2014. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds 23.04.2015 wordt Dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 19.11.2015 een eerste uitnodigingsbrief werd verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 22.12.2015 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een OCMW-attest, een brief i.v.m. een ingreep voor een oogaandoening, inschrijvingsbewijzen van de VDAB en een brief i.v.m. een geplande opname in het UZ Leuven op 16.02.2016.

Gezien de geplande ziekenhuisopname, werd er toen besloten om haar het verblijfsrecht te laten behouden met verdere opvolging gezien het leefloon.

DVZ wordt nog steeds geïnformeerd door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het ontvangen leefloon van betrokkene. Op 13.07.2016 werd er daarom een nieuwe uitnodigingsbrief verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om ons nieuwe informatie te verschaffen omtrent haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen en eventuele humanitaire elementen. Zij heeft op 04.08.2016 kennis genomen van deze brief en ons volgende bewijsstukken overgemaakt: een OCMW-attest en een doktersattest betreffende werkonbewaamheid.

Wanneer we het ganse dossier ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen:

Uit het dossier blijkt dat betrokkene al geruime tijd geen zelfstandige activiteit meer uitoefent. Zij kan het verblijfsrecht als zelfstandige bijgevolg niet behouden. De reden van de stopzetting van deze activiteit, blijkt nergens uit het dossier.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al een meer dan anderhalf jaar (sinds dec. 2014) leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene kennelijk bepaalde oogproblemen heeft, nl. diabetische retinopathie. Hiervoor werd zij eind 2015 en begin 2016 behandeld. Of dit de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel, is echter niet duidelijk. Dat blijkt alleszins niet uit het dossier. De eerste gegevens in het dossier omtrent de aandoening dateren van 15.12.2015 terwijl betrokkene al sinds december 2014 leefloon ontvangt. Mogelijk had zij al langer last van deze problematiek maar hiervan werd echter geen bewijs geleverd. Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene op dit moment werkonbekwaam is en dit tot en met 18.10.2016. Of dit met dezelfde oogproblematiek te maken heeft, wordt evenmin aangetoond. Verder blijkt ook nergens uit het dossier of er in de situatie van betrokkene binnenkort verandering zal komen, welke stappen zij ondernomen heeft om haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen, in welke mate haar gezondheidsproblematiek haar belemmert in de zoektocht naar een job, of zij reeds stappen ondernomen heeft om haar te laten begeleiden naar tewerkstelling, of zij nog kan werken in de toekomst, ... Er wordt hiervan geen enkel bewijs, waarmee eventueel rekening kan gehouden worden, voorgelegd.

Betrokkene schreef zich wel in bij de VDAB als werkzoekende op 10.02.2014 en 09.11.2015 en toont hiermee aan te voldoen aan de eerste vereiste als werkzoekende, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981). Maar om het verblijfsrecht te kunnen behouden als werkzoekende dient er ook bewezen te worden dat zij aan de tweede vereiste overeenkomstig art. 50 §2,3° (KB 08.10.1981) voldoet nl. een reële kans maken op tewerkstelling. Dit werd echter niet aangetoond. Een inschrijving bij de VDAB geeft geen enkele garantie omtrent de tewerkstellingskansen. Uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene tot op heden slechts vier dagen (sept.-okt. 2015) tewerkgesteld is geweest maar dit geeft evenmin enige garantie omtrent de huidige tewerkstellingskansen. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende haar actieve zoektocht naar een job, specifieke of aangepaste begeleiding, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Ondertussen is zij alweer bijna een jaar werkloos. Dit is mogelijk te wijten aan haar gezondheidssituatie maar dat blijkt niet uit het dossier. Nergens wordt er melding gemaakt van de ernst van haar problematiek en de werk(on)bekwaamheid. Er werd enkel melding gemaakt van de huidige werkonbekwaamheid van 11.08.2016 tot 18.10.2016. Of zij daarbuiten wel in de mogelijk was/is om te werken of op zijn minst werk te zoeken, wordt niet aangetoond. Betrokkene is momenteel wel werkonbekwaam maar nergens uit het dossier blijkt dat dit of haar algemene gezondheidstoestand haar ervan weerhoudt om te solliciteren en op zoek te gaan naar (eventuele passende) tewerkstelling.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kinderen, S.J.J.J. (...) en T.R. (...) dat haar vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun moeder.

Betrokkene legde ook geen afdoende documenten voor omtrent eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier (overeenkomstig 42 bis – 42 ter §1 – wet 15.12.1980). Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Betrokkene legt wel bewijzen voor van haar gezichtsproblemen maar op het recente doktersattest staat vermeld dat betrokkene het huis mag verlaten. Vandaar dat we kunnen aannemen dat het niet onmogelijk is voor betrokkene om gevolg te geven aan deze beslissing.

Verder dienen we ook op te merken dat er kennelijk sinds 22.01.2016 een pleegkind aan betrokkene werd toegewezen door de jeugdrechtbank. Betrokkene legde hiervan zelf evenwel geen bewijs voor maar dat blijkt uit eigen onderzoek. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te behouden en daarenboven een onredelijke en langdurige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Betrokkene is niet in staat om in haar eigen bestaansmiddelen en dat van het ganse gezin te voorzien. Bij het nemen van deze beslissing werd er wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 (wet 15.12.1980) voor het pleegkind. Deze beslissing heeft immers geen invloed op het verblijfsrecht van het Russisch pleegkind. Nergens uit het dossier blijkt verder dat de plaatsing van het kind niet kan geherevalueerd worden met het oog op een eventuele terugkeer naar het maternale milieu of een andere passende maatregel (vb. nieuw pleeggezin, instelling, het vervoegen van de huidige pleegmoeder in het buitenland, ...).

De duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkenen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige en bloedverwanten in neergaande lijn bekomen op 27.02.2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

“De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009,

punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen.

Uit het administratief dossier en uit de medische stukken in bijlage blijkt immers dat verzoekster blind is en meerdere operaties heeft ondergaan.

Het is onredelijk om onder dergelijke omstandigheden van verzoekster te verwachten dat ze zou werken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij minstens op de hoogte was van de oogproblemen van verzoekster.

Juist wegens de medische problematiek werd eind 2015-begin 2016 door verwerende partij besloten om geen einde te maken aan het verblijfsrecht.

Waarom 6 maanden later toch het verblijfsrecht wordt beëindigd is verzoekster een raadsel.

Verwerende partij spreekt het dossier tegen door te stellen dat het niet duidelijk is waarom verzoekster is gestopt met haar zelfstandige activiteit.

Zij geeft enerzijds toe dat zij op de hoogte is van de oogproblemen, anderzijds stelt zij dat het niet duidelijk is waarom verzoekster is stoppen met werken...

Door te stellen dat verzoekster geen reële kans maakt op een tewerkstelling zoekt verwerende partij spijkers op laag water omdat het evident is dat verzoekster niet kan werken alvorens ze is genezen en weer kan zien.

Er is een flagrante schending van art. 42bis §2 lid 1 Vw, dat stelt dat de burger van de Unie zijn verblijfsrecht behoudt indien hij tijdelijk arbeidsongeschikt is wegens ziekte. In casu is dit zeker het geval en verwerende partij beschikt over voldoende elementen om dit te weten.

Ook volgens art. 42bis §2 lid 2 dient verzoekster haar verblijfsrecht te behouden, omdat ze langer dan 1 jaar heeft gewerkt en is ingeschreven bij de VDAB.

Het laatste lid van voorgaand artikel stelt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. In casu is dit onderzoek eveneens niet gevoerd.

Ook art. 3EVRM is geschonden, omdat verzoekster onmenselijk wordt behandeld.

Doordat haar verblijf wordt ingetrokken heeft ze geen inkomsten meer en dreigt ze in de armoede te belanden met haar kinderen. Ook dreigt haar behandeling stopgezet te worden, waardoor ze permanent blind kan worden.

Het middel is bijgevolg gegrond."

3.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen en bepalingen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de

besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het recht op verblijf van de verzoekende partij. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een E-kaart verkreeg op 27 februari 2014 na een aanvraag tot inschrijving als zelfstandige, dat de verwerende partij sinds 23 april 2015 ingelicht werd over het feit dat de verzoekende partij financiële steun ontvangt van het OCMW. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 19 november 2015 een uitnodigingsbrief kreeg met de vraag nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie en bestaansmiddelen, dat gelet op haar geplande ziekenhuisopname besloten werd het verblijfsrecht te laten behouden met verdere opvolging gezien het leefloon, dat op 13 juli 2016 een nieuwe uitnodigingsbrief werd verstuurd met de vraag om nieuwe informatie te verschaffen omtrent de economische situatie of bestaansmiddelen en eventuele humanitaire elementen, dat de verzoekende partij een OCMW-attest overmaakte en een doktersattest betreffende werkonbekwaamheid. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij geruime tijd geen zelfstandige meer is en zij het verblijfsrecht als zelfstandige niet kan behouden, dat de reden voor stopzetting niet blijkt uit het administratief dossier. Betreffende de mogelijkheid beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen motiveert de verwerende partij dat de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en zij al meer dan anderhalf jaar, sinds december 2014, leefloon ontvangt, dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. De verwerende partij motiveert dat wel blijkt dat de verzoekende partij bepaalde oogproblemen heeft, dat zij hiervoor eind 2015 en begin 2016 werd behandeld, dat niet duidelijk is of dit de reden is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel, dat dit niet blijkt uit het dossier, dat de eerste gegevens omtrent de aandoening dateren van 15 december 2015 terwijl zij sinds december 2014 leefloon ontvangt, dat zij mogelijk al langer last had van de problematiek doch dat hiervan geen bewijs wordt geleverd, dat uit het dossier wel blijkt dat de verzoekende partij werkonbekwaam is en dit tot en met 18 oktober 2016, dat niet wordt aangetoond dat dit met dezelfde oogproblematiek te maken heeft, dat verder ook niet blijkt of er in de situatie van de verzoekende partij binnenkort verandering zal komen, welke stappen zij ondernomen heeft om haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen, in welke mate haar gezondheidsproblematiek haar belemmert in haar zoektocht naar werk, of zij reeds stappen ondernomen heeft om haar te laten begeleiden naar tewerkstelling en of zij nog kan werken in de toekomst, dat hiervan geen enkel bewijs wordt voorgelegd waarmee eventueel rekening kan gehouden worden. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zich wel inschreef als werkzoekende op 10 februari 2014 en 9 november 2015 doch niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling, waarbij wordt verduidelijkt dat een inschrijving bij de VDAB geen enkele garantie heeft op tewerkstelling, dat de verzoekende partij tot op heden slechts vier dagen in september en oktober 2015 tewerkgesteld is geweest maar dit evenmin enige garantie geeft omtrent de huidige tewerkstellingskansen, dat nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende haar actieve zoektocht naar een job, specifieke of aangepaste begeleiding, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij ondertussen weer bijna een jaar werkloos is, dat dit mogelijk te wijten is aan haar gezondheidssituatie maar dat dit niet blijkt uit het administratief dossier, dat nergens melding wordt gemaakt van de ernst van haar problematiek en de werk(on)bekwaamheid, dat er melding werd gemaakt van de huidige werkonbekwaamheid van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016, dat niet wordt aangetoond of zij daarbuiten wel in de mogelijkheid was/is om te werken of op zijn minst werk te zoeken, dat zij momenteel wel werkonbekwaam is maar nergens uit het dossier blijkt dat dit of haar gehele gezondheidstoestand haar ervan weerhoudt om te solliciteren en op zoek te gaan naar (eventuele passende) tewerkstelling. De verwerende partij concludeert dat bij gebrek aan concrete

bewijzen de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven en dat gelet op al deze elementen een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. Daarnaast wordt erop gewezen dat hierdoor ook het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij die haar vervoegd hebben, dient te worden beëindigd overeenkomstig artikel 40ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, daar zij het verblijfsrecht verkregen op basis van gezinshereniging met hun moeder. Tenslotte wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen afdoende documenten voorlegde omtrent eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier conform artikel 42bis en 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet, dat er niet wordt aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor de betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan de beslissing. Er wordt op gewezen dat op een recent doktersattest staat dat de verzoekende partij het huis mag verlaten, zodat kan aangenomen worden dat het niet onmogelijk is om gevolg te geven aan de beslissing. Er wordt opgemerkt dat een pleegkind sinds 22 januari 2016 werd toegewezen aan de verzoekende partij door de jeugdrechtbank, dat de verzoekende partij hiervan zelf geen bewijs voorlegt, maar dit blijkt uit eigen onderzoek, dat dit echter geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoekende partij niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te behouden en daarenboven een onredelijke en langdurige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, dat zij niet in staat is om in haar eigen bestaansmiddelen en dat van haar gezin te voorzien, dat bij het nemen van de beslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor het pleegkind, dat deze beslissing geen invloed heeft op het verblijfsrecht van het Russisch pleegkind, dat nergens uit het dossier blijkt dat de plaatsing van het kind niet kan geherevalueerd worden met het oog op een eventuele terugkeer naar het maternale milieu of een andere passende maatregel. Dat ook de duur van het verblijf niet van die aard is om banden met het land van oorsprong te verliezen, dat de periode van verblijf in België niet opweegt tegen de periode van verblijf in het herkomstland, dat het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met de relaties in het land van herkomst. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat dit gegrond is op artikel 7, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet aangezien de verzoekende partij en haar kinderen in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als zelfstandige en bloedverwanten in neergaande lijn verkregen op 27 februari 2014 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De theoretische beschouwingen van de verzoekende partij omtrent de aard en de draagwijdte van de motiveringsvereiste laten niet toe in voorliggende zaak een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de beslissing tot beëindiging van verblijf voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 42bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.1.6. De verzoekende partij uit vooreerst kritiek op de motieven dat bij gebrek aan concrete bewijzen er besloten wordt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven. Zij betoogt dat uit het administratief dossier en de medische stukken in bijlage blijkt dat zij blind is en meerdere operaties heeft ondergaan, dat het onredelijk is om onder dergelijke omstandigheden van haar te verwachten dat ze zou werken, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij minstens op de hoogte was van de oogproblemen, dat juist vanwege de medische problematiek eind 2015, begin 2016 werd besloten geen einde te maken aan het verblijfsrecht, dat het een raadsel is waarom zes maanden later toch het verblijfsrecht wordt beëindigd, dat door te stellen dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling de verwerende partij spijkers op laag water zoekt omdat het evident is dat de verzoekende partij niet kan werken alvorens ze genezen is en weer kan zien.

De Raad stelt vast dat uit de stukken die de verzoekende partij had voorgelegd aan het bestuur naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 19 november 2015 en naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 13 juli 2016, zoals blijkt uit het administratief dossier, enkel blijkt dat de verzoekende partij diabetische retinopathie heeft waarvoor zij eind 2015 en begin 2016 werd behandeld alsook dat de verzoekende partij werkonbekwaam is van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016. Uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken blijkt aldus geenszins dat de verzoekende partij blind is, wel dat zij een operatie heeft ondergaan op 15 december 2015 en dat een operatie gepland stond op 16 februari 2016 alsook dat zij van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016 werkonbekwaam is. Gelet op deze informatie waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kon zij op correcte en kennelijk redelijke wijze oordelen dat het niet duidelijk is of de oogproblemen de oorzaak zijn van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel, dat dit niet blijkt uit het dossier, dat de eerste gegevens van de aandoening dateren van december 2015 terwijl de verzoekende partij leefloon ontvangt sinds december 2014, dat geen bewijs wordt geleverd dat zij reeds langer last had van de oogproblematiek, dat niet wordt aangetoond dat de huidige werkonbekwaamheid met de oogproblematiek te maken heeft, noch of er in de situatie van de verzoekende partij binnenkort verandering zal komen, welke stappen zij ondernomen heeft om haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel af te bouwen en in welke mate haar gezondheidsproblematiek haar belemmert in haar zoektocht naar een job en of zij reeds stappen ondernomen heeft om haar te laten begeleiden naar tewerkstelling, of zij nog kan tewerkgesteld worden in de toekomst. De verwerende partij duidt er verder op dat de verzoekende partij, om haar verblijfsrecht te kunnen behouden als werkzoekende ook moet aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken, dat zij op heden slechts vier dagen tewerkgesteld is geweest in september en oktober 2015, dat er geen informatie voorligt van een actieve zoektocht naar werk, specifieke of aangepaste begeleiding, diploma's, specifieke vaardigheden, succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en een reële kans op tewerkstelling aantonen, dat de verzoekende partij intussen bijna een jaar werkloos is en dat dit mogelijks te wijten is aan haar gezondheidssituatie maar dit niet blijkt uit het dossier, dat geen melding wordt gemaakt van de ernst van haar problematiek en de werkbekwaamheid, dat enkel melding wordt gemaakt van een huidige werkonbekwaamheid tot 18 oktober 2016, dat niet wordt aangetoond of zij daarbuiten in de mogelijkheid is/was om te werken of om werk te zoeken, dat niet blijkt dat haar algemene gezondheidstoestand er haar van weerhoudt om te solliciteren en op zoek te gaan naar werk. De verzoekende partij meent dat het onder dergelijke omstandigheden – waarbij zij wijst op meerdere operaties en het blind zijn – onredelijk is van haar te verwachten dat ze zou werken, doch gaat hierbij vooreerst voorbij aan het feit dat zij het feit dat zij blind is niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij en aan de motieven die erop wijzen waarom op grond van de door de verzoekende partij naar aanleiding van de uitnodigingsbrieven overgemaakte stukken aangetoonde gezondheidstoestand niet verhindert dat kan besloten worden dat er geen concrete bewijzen voorliggen van een reële kans op tewerkstelling. Door enkel te stellen dat het onredelijk is van haar te verwachten dat zij werkt, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat wordt verwacht dat zij werkt, doch wel dat zij concrete bewijzen voorbrengt dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt of waaruit blijkt dat haar algemene gezondheidstoestand haar ervan weerhoudt te solliciteren en op zoek te gaan naar een eventueel passende tewerkstelling. Waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij minstens op de hoogte was van de oogproblemen, dat juist vanwege de medische problematiek eind 2015, begin 2016 werd besloten geen einde te maken aan het verblijfsrecht, herhaalt de Raad vooreerst dat de verwerende partij inderdaad op de hoogte was van oogproblemen, meer bepaald van de diabetische retinopathie waaraan de verzoekende partij leed/lijdt waarvoor zij eind 2015 en begin 2016 werd behandeld alsook van het feit dat de verzoekende partij werkonbekwaam is van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016. Voorts wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat op 27 januari 2016 besloten werd geen einde te maken aan het verblijfsrecht om humanitaire redenen, doch ook dat deze redenen enkel bestonden uit het feit dat de verzoekende partij op 16 februari 2016 een geplande operatie had en niet omwille van het feit op zich dat de verzoekende partij lijdt aan een oogproblematiek. Voorts blijkt ook dat op 27 januari 2016 reeds wordt aangegeven dat dit dossier in de toekomst nog verder zal opgevolgd worden gelet op de OCMW-steun. Het is dan ook duidelijk waarom de verwerende partij naliет eind 2015-begin 2016 het verblijfsrecht te beëindigen en waarom zij dit enige tijd later wel deed. Immers werd de verzoekende partij op 13 juli 2016 uitgenodigd alle documenten betreffende de bestaansmiddelen en betreffende de humanitaire elementen voor te leggen. Hierbij beperkte zij zich tot het voorleggen van een verklaring van 23 augustus 2016 van het OCMW dat zij leefloon geniet en van een afwezigheidsattest waaruit blijkt dat zij werkonbekwaam is vanaf 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016. Gelet op het feit dat de datum van de

oogoperatie verstreken was, is het duidelijk dat de humanitaire redenen waarom de verwerende partij zich weerhouden had van het beëindigen van het verblijf, niet langer bestonden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat door te stellen dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling de verwerende partij spijkers op laag water zoekt omdat het evident is dat de verzoekende partij niet kan werken alvorens ze genezen is en weer kan zien, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geen stukken had overgemaakt waaruit bleek dat zij niet kan zien. Voorts wordt niet gemotiveerd dat de verzoekende partij geen reële kans op tewerkstelling maakt omdat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kon werken, wat blijkt uit het overgelegde attest van werkonbekwaamheid van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016. Wel blijkt dat de verzoekende partij niet had aangetoond dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt – voorwaarde waaraan zij dient te voldoen om haar verblijf te kunnen behouden als werkzoekende – daar een inschrijving bij de VDAB geen enkele garantie geeft omtrent de tewerkstellingskansen, dat de verzoekende partij slechts vier dagen tewerkgesteld is tot op heden en dit in september en oktober 2015, doch dat dit evenmin garantie geeft omtrent de tewerkstellingskansen, dat er geen informatie voorligt van haar actieve zoektocht naar een job, specifieke of aangepaste begeleiding, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en een reële kans op tewerkstelling aantonen, dat de verzoekende partij al een jaar werkloos is, dat dit mogelijks te wijten is aan de gezondheidssituatie maar dit nergens blijkt uit het dossier, dat nergens melding wordt gemaakt van de ernst van de gezondheidssituatie en de werkonbekwaamheid, dat enkel melding wordt gemaakt van de huidige tijdelijke werkonbekwaamheid, doch niet aangetoond wordt of zij daarbuiten in de mogelijkheid is/was om te werken of op zijn minst om werk te zoeken. Er wordt dus aanvaard dat de verzoekende partij heden niet kan werken, doch wordt er op gewezen dat zij al een jaar werkloos is en er bewijs is van huidige tijdelijke werkonbekwaamheid, doch dat niet wordt aangetoond of zij 'daarbuiten' in de mogelijkheid was of in de toekomst is om te werken of om werk te zoeken. Er wordt nog verduidelijkt dat de verzoekende partij momenteel werkonbekwaam is maar dat nergens uit het dossier blijkt dat dit of haar algemene gezondheidstoestand haar ervan weerhoudt te solliciteren en op zoek te gaan naar een eventueel passende tewerkstelling. Concluderend wordt dan gesteld dat bij gebrek aan concrete bewijzen de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor zij het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan behouden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat het enkele feit dat zij heden niet kan werken zou leiden tot het vervallen van de vereiste van het aantonen dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling.

3.1.7. Voorts bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij haar verblijfsrecht als zelfstandige niet kan behouden. De verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij het dossier tegensprekt door te stellen dat het niet duidelijk is waarom zij is gestopt met haar zelfstandige activiteit, dat zij enerzijds toegeeft op de hoogte te zijn van de oogproblemen en anderzijds stelt dat het niet duidelijk is waarom zij gestopt is.

De vaststelling dat de reden van de stopzetting van de zelfstandige activiteit nergens blijkt uit het dossier is niet in tegenspraak met de vaststelling dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij bepaalde oogproblemen had. Immers wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij diabetische retinopathie heeft en dat zij hiervoor eind 2015 en begin 2016 werd behandeld, doch dat niet blijkt dat dit de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel, dat de eerste gegevens in het dossier dateren van 15 december 2015 terwijl de verzoekende partij reeds sinds december 2014 leefloon ontvangt, dat de verzoekende partij mogelijk al langer last had van deze problematiek doch dat hiervan geen bewijs wordt geleverd. Het is niet foutief, noch kennelijk onredelijk om in geval de eerste gegevens van een medische problematiek dateren van eind 2015, en bij gebrek aan andere bewijsstukken omtrent de reden van stopzetting, te stellen dat de reden van de stopzetting van de zelfstandige activiteit nergens blijkt uit het dossier.

3.1.8. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van artikel 42bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de burger van de Unie het verblijfsrecht behoudt indien hij tijdelijk arbeidsongeschikt is wegens ziekte, daar dit *in casu* zeker het geval is en de verwerende partij beschikt over voldoende elementen om dit te weten, kan zij niet gevolgd worden. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat voormelde uitzondering op het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, geldt in geval er sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ongeval of ziekte (art. 42bis, §2, 1° Vreemdelingenwet). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de

verwerende partij van oordeel is dat er *in casu* geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij ingevolge ziekte arbeidsongeschikt is. Immers wordt gesteld dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing werkonbekwaam is, doch dat niet wordt aangetoond dat dit te maken heeft met haar oogproblematiek alsook dat nergens melding wordt gemaakt van de ernst van de werkonbekwaamheid. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet en kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij beschikte over voldoende elementen om dit te weten. Met de loutere stelling dat zij zeker tijdelijk arbeidsongeschikt is wegens ziekte weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat er *in casu* geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij ingevolge ziekte arbeidsongeschikt is.

Nu door de verzoekende partij geen stukken werden voorgelegd aan de verwerende partij waaruit bleek dat de arbeidsongeschiktheid van 11 augustus 2016 tot 18 oktober 2016 voortvloeit uit een ziekte of ongeval, kan geen schending worden weerhouden van artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.1.9. Voorts meent de verzoekende partij dat zij haar verblijfsrecht dient te behouden omdat zij langer dan één jaar heeft gewerkt en is ingeschreven bij de VDAB, overeenkomstig artikel 42bis, §2, lid 2 (lees: 42bis, §2, 2°) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat voormeld artikel bepaalt dat het verblijfsrecht behouden blijft indien de burger van de Unie, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, zich bevindt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling heeft ingeschreven. Nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de reden van stopzetting van de zelfstandige activiteit niet blijkt, dat de oorzaak van de langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel niet duidelijk is en niet blijkt uit het dossier alsook dat de verzoekende partij weer bijna een jaar werkloos is, dat dit mogelijk te wijten is aan haar gezondheidssituatie, doch dat dit niet blijkt uit het dossier, blijkt aldus dat *in casu* de oorzaak van de werkloosheid niet naar behoren kon worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 42bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. Verwijzend naar de inhoud van artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat dit onderzoek niet is gevoerd. Met een dergelijke stelling gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt: *“Betrokkene legde ook geen afdoende documenten voor omtrent eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier (overeenkomstig 42 bis – 42 ter §1 – wet 15.12.1980). Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Betrokkene legt wel bewijzen voor van haar gezichtsproblemen maar op het recente doktersattest staat vermeld dat betrokkene het huis mag verlaten. Vandaar dat we kunnen aannemen dat het niet onmogelijk is voor betrokkene om gevolg te geven aan deze beslissing.*

Verder dienen we ook op te merken dat er kennelijk sinds 22.01.2016 een pleegkind aan betrokkene werd toegewezen door de jeugdrechtbank. Betrokkene legde hiervan zelf evenwel geen bewijs voor maar dat blijkt uit eigen onderzoek. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te behouden en daarenboven een onredelijke en langdurige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Betrokkene is niet in staat om in haar eigen bestaansmiddelen en dat van het ganse gezin te voorzien. Bij het nemen van deze beslissing werd er wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 (wet 15.12.1980) voor het pleegkind. Deze beslissing heeft immers geen invloed op het verblijfsrecht van het Russisch pleegkind. Nergens uit het dossier blijkt verder dat de plaatsing van het kind niet kan geherevalueerd worden met het oog op een eventuele terugkeer naar het maternale milieu of een andere passende maatregel (vb. nieuw pleeggezin, instelling, het vervoegen van de huidige pleegmoeder in het buitenland, ...).

De duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.” Door enkel te stellen dat het onderzoek niet is gevoerd, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.1.11. In de mate de verzoekende partij bij haar verzoekschrift en ter terechtzitting stukken neerlegt ter staving van haar medische problemen, de duurtijd van haar medische problemen en haar werkonbekwaamheid en de reden hiervoor, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten

kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht naar aanleiding van de uitnodigingsbrieven van 19 november 2015 en 13 juli 2016. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten alsook de ter terechtzitting neergelegde documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.1.12. Ten slotte meent de verzoekende partij dat artikel 3 van het EVRM geschonden is doordat zij onmenselijk behandeld wordt, dat door het intrekken van haar verblijf zij geen inkomsten meer heeft en met haar kinderen in armoede dreigt te belanden, dat haar behandeling dreigt stopgezet te worden waardoor zij permanent blind kan worden.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering dat zij dreigt in armoede te belanden met haar kinderen. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij met haar kinderen niet kan terugkeren naar Nederland, noch dat zij in Nederland, land waarvan ze de nationaliteit bezit, geen inkomsten heeft of geen aanspraak kan maken op het sociale zekerheids- of het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij door de beslissing tot beëindiging van verblijf in armoede dreigt te belanden.

Betreffende de stelling dat ook haar behandeling dreigt stopgezet te worden waardoor zij permanent blind kan worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij stukken had overgemaakt waaruit blijkt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onder behandeling was. Daarnaast toont de verzoekende partij ook niet aan, het weze herhaald, dat zij niet kan terugkeren naar Nederland, noch dat zij in Nederland, land waarvan ze de nationaliteit bezit, niet kan behandeld worden voor haar medische aandoening.

In voormelde omstandigheden blijkt een schending van artikel 3 van het EVRM niet.

3.1.13. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.14. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 (2) *iuncto* artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- ☐ *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- ☐ *de omvang van de banden in de staat,*
- ☐ *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- ☐ *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- ☐ *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat “[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].”. De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer 7 het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Verzoekster heeft zelf 2 kinderen en draagt de zorg over een pleegkind.

Er is met de kinderen geen rekening gehouden, alhoewel de beslissing ook een ernstige impact heeft op hun toekomst.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.2.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij moeder is van de twee kinderen ten aanzien van wie de bestreden beslissing eveneens werd getroffen. Uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, noch uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwantschapsband of het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen – die eveneens vermeld worden op de bestreden beslissing – wordt betwist.

De Raad wijst er nog op dat gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat sinds 22 januari 2016 ook een pleegkind aan de verzoekende partij werd toegewezen door de jeugdrechtbank.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij op de hoogte is van de gezinssituatie van de verzoekende partij, de minderjarige kinderen en het pleegkind, hetgeen ook niet wordt betwist door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

3.2.4. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

3.2.5. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

3.2.6. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (*cf.* RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat bij elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op een gezinsleven schendt, het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen en dat een "fair balance" toets of belangenafweging moet worden gemaakt. Zij meent dat *in casu* de "fair balance" toets niet is gebeurd, dat zij twee kinderen heeft en de zorg draagt voor een pleegkind en dat er met de kinderen geen rekening is gehouden, alhoewel de beslissing ook een ernstige impact heeft op hun toekomst.

3.2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij die eveneens geadresseerde zijn van de bestreden beslissing, wel degelijk werd in rekening genomen. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Betrokkene legde ook geen afdoende documenten voor omtrent eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier (overeenkomstig 42 bis

– 42 ter §1 – wet 15.12.1980). *Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.*”

Er wordt aldus gemotiveerd dat de verzoekende partij documenten kon voorleggen betreffende de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden, doch dat geen afdoende documenten voorliggen, dat niet wordt aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen, aldus voor alle geadresseerden van de bestreden beslissing, dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat ten aanzien van haar minderjarige kinderen hun hoger belang niet in overweging werd genomen, noch dat een “fair balance”-toets niet is gebeurd, noch dat met de kinderen geen rekening is gehouden alhoewel de beslissing ook een ernstige impact heeft op hun toekomst. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht de motieven in de bestreden beslissing betreffende de belangenafweging. Evenmin toont zij op welke wijze de bestreden beslissing een impact heeft op de toekomst van haar minderjarige kinderen waardoor, in hun hoger belang, diende afgezien te worden van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verduidelijkt niet waaruit het hoger belang van haar minderjarige kinderen bestaat.

3.2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts ook dat het hoger belang van het pleegkind van de verzoekende partij in rekening werd genomen. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Verder dienen we ook op te merken dat er kennelijk sinds 22.01.2016 een pleegkind aan betrokkene werd toegewezen door de jeugdrechtbank. Betrokkene legde hiervan zelf evenwel geen bewijs voor maar dat blijkt uit eigen onderzoek. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te behouden en daarenboven een onredelijke en langdurige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Betrokkene is niet in staat om in haar eigen bestaansmiddelen en dat van het ganse gezin te voorzien. Bij het nemen van deze beslissing werd er wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 (wet 15.12.1980) voor het pleegkind. Deze beslissing heeft immers geen invloed op het verblijfsrecht van het Russisch pleegkind. Nergens uit het dossier blijkt verder dat de plaatsing van het kind niet kan geherevalueerd worden met het oog op een eventuele terugkeer naar het maternale milieu of een andere passende maatregel (vb. nieuw pleeggezin, instelling, het vervoegen van de huidige pleegmoeder in het buitenland, ...).”

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat ten aanzien van haar pleegkind het hoger belang niet in overweging werd genomen, noch dat een “fair balance”-toets niet is gebeurd, noch dat met het pleegkind geen rekening is gehouden alhoewel de beslissing ook een ernstige impact heeft op de toekomst van het kind. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht de motieven in de bestreden beslissing betreffende de belangenafweging. Evenmin toont zij op welke wijze de bestreden beslissing een impact heeft op de toekomst van het pleegkind waardoor, in diens hoger belang, diende afgezien te worden van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verduidelijkt niet waaruit het hoger belang van het pleegkind bestaat.

3.2.10. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Evenmin wordt een schending van het beginsel van ‘fair balance’ aangetoond.

3.2.11. Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan gelet op voormelde bespreking evenmin een schending van dit verdragsartikel worden vastgesteld.

3.2.12. Artikel 24.2 van het Handvest, dat betrekking heeft op de rechten van het kind, bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Gelet op wat hierboven is uiteengezet, werden in de bestreden beslissing de belangen van de minderjarige kinderen en het pleegkind van de verzoekende partij in overweging genomen en heeft de

verzoekende partij geen enkel element aangebracht dat erop wijst dat de overwegingen daaromtrent gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 24.2 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.2.13. Artikel 51.1 van het Handvest, dat handelt over de werkingssfeer van het Handvest, bepaalt het volgende:

“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.”

Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij zou hebben geschonden of dat de gemachtigde het beginsel van ‘fair balance’ niet zou hebben nageleefd. Verder haalt de verzoekende partij geen concrete rechten of beginselen aan die niet geëerbiedigd of nageleefd zouden zijn.

Een schending van artikel 51.1 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.2.14. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER